

OBLEKAĆ (1) *vb impf*

oblekać, [(kaszub.) **oblakac**].

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w ob-); oblakac z tekstu nie oznaczającego pochyleń.

imp [2 sg oblakaj.] ∓ *1 pl* oblekâjmy.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wkładać (o ubraniu); przen: stać się kimś:

oblekać kogo na kogo: SkarŻyw 264 cf W przeciwstawieniu.

[oblakac kogo czym: Chytrófc Diabelską odalay Boską zbroią nas oblakay Krofej F4.]

W przeciwstawieniu: »zewłoczyć ... oblekać«: Iegofz odrodzenim pośileni zápominaymy y zewłoczmy z siebie łtárego Iádámá ktory fię płuie błędną żądzą: oblekaymy ná fię nowego [exspoliantes vos veterem hominem ... et induentes novum Vulg Col 3/9–10]/ odnawiáiąc fię w duchu/ wípráwiedliwóści SkarŻyw 264.

Formacje współrdzenne cf 1. WLEC.

JB